

[Justitsministeren.]

Sigte paa at indskrænke overhovedet forsvarelig Ytrings- og Pressefrihed. Derimod er der nogle Paragraffer, der tager Sigte paa kraftigere, end det nu kan ske, at ramme visse Ydertilfælde af Misbrug af Ytrings- og Pressefriheden.

Det glædede mig ogsaa, at det ærede Medlem fremhævede, at §§ 129 og 129 a, hvor jeg har søgt inden for den Ramme, jeg fandt forsvarlig, at tage Hensyn til, hvad der er fremhævet fra Pressens Side, nu er blevet mere begrænsede og klarere i Formen. Alligevel var det ærede Medlem ikke tilfreds med den endelige Formulering. Han syntes ikke, den var klar nok. Mon ikke det ærede 3die Medlem fra 1ste Kreds her begaar den samme Fejl, som man næsten altid begaar fra Pressens Side, i hvert Fald naar man læser disse Paragraffer, nemlig at glemme, at det er en Straffelov, og at en Straffelov kræver subjektive Betingelser, kræver Forsæt. Naar der er Tale om falske Citater, kræves der saa stærke subjektive Betingelser, at hvis de ikke er til Stede, kan vedkommende ikke straffes. Han kan ikke straffes for Misforstaaelser eller Fejltagelser, som han selvfølgelig paa Grund af Journalistens hele Arbejdsmaade i vid Udstrækning maa gøre sig skyldig i. Det er ikke det, der tages Sigte paa ved Straffeloven.

Jeg synes i det hele taget ikke, der er Grund til at fremsætte en Udtalelse, hvorefter man fik det Indtryk, at jeg blot skulde have et eller andet Resultat, ligegyldigt hvilket. Jeg troede, jeg kæmpede temmelig bravt for min Opfattelse. Noget andet er, at kan jeg ikke naa det, som jeg selv mener er rigtigt, maa jeg paa de forskellige Omraader nøjes med det, jeg kan gennemføre og kan faa andre til at indse er rigtigt — det er der ikke noget mærkeligt i.

Jeg kan heller ikke indrømme, at § 266 c er ulogisk, selv om jeg nok vilde have foretrukket den i min oprindelige Formulering.

Da vi naaede til § 267 a, begyndte det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds at gentage første Behandling. Han henviste til, hvad Rigsadvokaten har udtalt med Hensyn til dette Begreb „politisk Ytringsfrihed, Domstolenes frie Skøn“ o. s. v. Er der nogen som helst Grund til nu at gentage alle de Argumenter fra første Behandling? Jeg bliver ikke refereret noget Sted, i hvert Fald bliver det, jeg vil sige, ikke refereret, og jeg har svaret paa alt, hvad der blev

fremdraget af den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti.

Der er ingen særlig Grund for det ærede Medlem til at føle sig usikker over for den Lovgivning, Justitsministeren er inde paa. Den følger en ganske bestemt Linie. Denne Linie begyndte ikke med Presseloven, men med den sociale Lovgivning. Dertil hører Uniformsloven, Uroloven, Svangerskabsloven og Kampen med Pornografi; den har en ganske bestemt Linie, fordi jeg har lært af Erfaringerne andre Steder, hvad de Herrer tilsyneladende ikke har. Min Optræden i denne Lovgivning er ikke dikteret af noget som helst Ønske om at give Udtryk for en socialdemokratisk Magtpolitik, aldeles ikke, men jeg har ikke Lyst til stadig ved Hjælp af Slaphed og Sløjhed paa dette Lovgivningsomraade at trække den offentlige Debat nedad eller at faa frem Midler, som vi aldrig før har kendt under den politiske Kamp. Det har man ingen Grund til at kalde socialdemokratisk Magtpolitik, det kommer formentlig alle saakaldte samfundsbevarende Partier til gode. Og jeg faar aldrig nogen Sinde noget Blad her i Landet, der angriber mig, til at undersøge, hvorledes Forholdene er i de andre demokratiske Lande. De Herrer har intet lært af de sidste 10 Aars Udvikling og vil intet lære. Om to Aar kunde det være, de opdagede, at det var en Fejl.

Ordføreren (H. P. Johansen): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) omtalte Udvalgets Arbejde og nævnte derunder Udvalgets Møde den 8. Februar. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, tilføjede han, at efter den Tid havde der ikke været noget Møde. Det er fuldkommen urigtigt at komme med en saadan Paastand. Jeg har Udvalgets Protokol liggende for mig her, den viser, at der har været afholdt Møde den 14., den 21. og den 22. Februar. Protokollen viser, at der i alt har været følgende Møder: den 27. Januar, den 1. Februar, den 8. Februar, den 14. Februar, den 21. Februar og den 22. Februar. Det er saaledes i Virkeligheden helt ved Siden af at give det Udseende af, at der saa at sige ingen Møder har været. Det foresvæver mig ganske vist dunkelt, at jeg egentlig sjældent har set det ærede Medlem ved Udvalgets Møder; dette kan maaske være en Forklaring paa, at denne Udtalelse er fremsat — maaske.

For øvrigt er Paastanden om Mødernes Antal hverken mere eller mindre rigtig eller urigtig end det øvrige, der staar i Mindretalsbetænkningen; jeg tænker her paa den første